

26. møde.

Fredag den 19. november kl. 11.

Formanden:

I skrivelse af 17. november meddeler miljøministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om råstoffer.
(Lovf. nr. L 119).

I skrivelse af gårs dato meddeler boligministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af byggelov. (Foranstaltninger vedrørende råstofforbrug m. v.),
(Lovf. nr. L 118).

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Miljøministeren (Helge Nielsen):

Jeg skal herved tillade mig at fremsætte *forslag til lov om råstoffer.*

Lovforslaget må karakteriseres som en lovreform, der lægger op til gennemførelsen af en råstofpolitik, som har til formål at sikre, at de resterende forholdsvise begrænsede danske råstoffer udnyttes på den for samfundet som helhed mest gavnlige måde. Forslaget indebærer endvidere en lovgivningsmæssig og administrativ forenkling af reglerne om råstofindvinding.

Forslaget afløser loven om udnyttelse af sten, grus og andre naturforekomster i jorden og på søterritoriet fra 1972, hvorved en første egentlig regulering af råstofindvindingen gennemførtes. Efter 1972-loven kræver som hovedregel enhver råstofindvinding en tilladelse, der meddeles efter en afvejning af foreliggende samfundsmæssige hensyn. Loven indeholdt overgangsregler, hvorefter en påbegyndt eller nærmere planlagt indvinding fortsat kunne ske uden tilladelse. Anmeldelse herom skulle ske til vedkommende amtsråd senest den 1. april 1973. Der er indgivet ca. 3.000 anmeldelser efter disse regler.

1972-loven gav de offentlige planlægningsmyndigheder et vigtigt indseende med råstof-

udnyttelsen, og råstofindvindingen reguleredes i et vist omfang. Loven gav derimod ikke mulighed for en egentlig planlægning af råstofindvindingen og heller ikke for at regulere råstofanvendelsen. Endelig er der ringe mulighed for at afværge eventuelle skadevirkninger af de anmeldte indvindingsrettigheder. Det må således konstateres, at lovgrundlaget i dag er utilstrækkeligt.

Gennemførelsen af lovene om lands- og regionplanlægning i 1973 og loven om kommuneplanlægning i 1975 har gjort det nødvendigt, at der tilvejebringes et planlægningsgrundlag for råstofindvindingen til brug for den sammenfattende arealplanlægning. Region- og kommuneplanerne skal bl. a. indeholde retningslinjer for anvendelsen af arealer til udnyttelse af sten, grus, sand m. v.

Der må tages højde for, at vore råstoffressourcer er begrænsede og kan bruges op. En undersøgelse foretaget af fredningsstyrelsen i 1975 har således påvist, at vore råstoffressourcer er mere begrænsede end tidligere antaget. Det fremgår, at der inden for en årrække vil kunne opstå mangel på flere af de mest anvendte råstoffer, hvis der ikke i videre omfang sker en samfundsmæssig styring af råstofindvindingen samt en rigtig anvendelse af råstofferne.

På denne baggrund foreslås som de væsentligste nydannelser i lovforslaget, at råstofindvindingen og råstofforsyningen for fremtiden skal ske efter en planlægning. Herudover foreslås en hjemmel for miljøministeren til ud fra ressourceøkonomiske hensyn at fastsætte regler om råstoffernes anvendelse ved udførelsen af bygge- og anlægsarbejder.

En nødvendig forudsætning for at kunne gennemføre en planlægning vil være et større kendskab til råstoffressourcernes omfang, art og beliggenhed. Det foreslås derfor, at råstofforekomsterne i landjorden og på havbunden snarest kortlægges.

Efter forhandlinger med de kommunale organisationer er det fundet mest hensigtsmæssigt, at det er regionplanmyndighederne, dvs. amtsrådene, i hovedstadsområdet hovedstadsrådet, der forestår råstofkortlægningen på landjorden. På grundlag af kortlægningens resultater skal amtsrådene henholdsvis hovedstadsrådet udarbejde planer for råstofindvindingen i de enkelte regioner. Planerne foreslås godkendt af miljøministeren, idet alene en central myndighed vil have overblik over landets samlede råstofsituation.